

Sygn. akt: II AKa 104/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech SSA Piotr Filipiak SSA Iwona Hyla SSO del. Piotr Mika (spr.)
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Marcina Cyprysa-Gaudyn

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2020 r. sprawy

M. P. (1), c. Z. i M., ur. (...) w B.

oskarżonej o czyn z art. 148§1 k.k. oraz art. 207§1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 23 września 2019 roku, sygn. akt XVI K 196/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- w miejsce kary wymierzonej w pkt 1 orzeka wobec oskarżonej M. P. (1) karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt 3 i na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 stycznia 2018 roku godzina 20:00 do dnia 24 września 2020 roku;

- na mocy art. 77 § 2 k.k. ustala, że warunkowe przedterminowe zwolnienie może nastąpić nie wcześniej niż po odbyciu przez oskarżoną kary 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata T. W. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Marek Charuza SSA Piotr Pośpiech

SSO del. Piotr Mika SSA Piotr Filipiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 104/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 23 września 2019 roku, sygn. XVI K 196/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Z apelacji obrońcy:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, stanowiący następstwo obrazy art.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a polegający na uznaniu, iż oskarżona M. P. (1) w dniu 9 stycznia 2018 roku w B. sprawując opiekę nad czteromiesięczną L. P. (1), będąc w stanie nietrzeźwości - co najmniej 0,69 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia L. P. (1) poprzez dwukrotne uderzenie jej w głowę, spowodowała u niej obrażenia ciała w postaci złamania kości czaszki, krwotoków śródczaszkowych oraz stłuczenia mózgu z późniejszymi następstwami, skutkującymi zgonem pokrzywdzonej w szpitalu w dniu 22 stycznia 2018 roku, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do uznania, iż oskarżona nie dopuściła się tego czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie wypada odnieść się do sproblematyzowanej w uzasadnieniu apelacji kwestii prawa odmowy złożenia zeznań przez świadka Ł. S.. Otóż niezależnie od tego, czy świadek ten jako osoba najbliższa oskarżonej z uprawnienia tego rzeczywiście chciał skorzystać, jak wynika z opinii biegłej psycholog uczestniczącej w przesłuchaniu świadka, czy też jak przyjął sąd I instancji – woli takiej w żaden sposób nie wyraził, kwestia ta nie ma żadnego znaczenia dla prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych, skoro w sposób procesowy, tj. w toku przeprowadzonego w trybie art. 185b § 1 k.p.k. przesłuchania</p>		

świadka, nie uzyskano od niego żadnych informacji. Całkowicie nieuprawnione jest czynienie pod adresem sądu zarzutu, iż swoje ustalenia faktyczne oparł na dowodach w postaci zeznań świadków, którzy od Ł. S. uzyskali informacje na temat zdarzenia z dnia 9 stycznia 2018 roku w rozmowach przeprowadzonych poza czynnościami procesowymi. Z treści art. 186 § 1 k.p.k. wynika, że omawianym zakazem dowodowym objęta jest jedynie treść "uprzednio złożonego zeznania" oraz możliwość dokonania na jego podstawie ustaleń faktycznych. Przepis ten nie zabrania natomiast odtwarzania wypowiedzi osoby uprawnionej do odmowy zeznań składanych poza protokołem przesłuchania w charakterze świadka - np. w trakcie zatrzymania przez funkcjonariusza policji w formie spontanicznej wypowiedzi. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2003 r. V KK 12/03, Lex 80708)

Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w istocie prowadzi do wniosku, że sąd I instancji przeszedł do porządku nad sprzecznymi informacjami dotyczącymi okoliczności zdarzenia z 9 stycznia 2018 roku, jakie podawać miał różnym osobom małoletni Ł. S.. Nie ulega wątpliwości, że sprzeczności te miały charakter istotny. Przypomnieć wypada, że chronologicznie pierwsza rozmowa na temat okoliczności poprzedzających wezwanie pogotowia ratunkowego w celu udzielenia pomocy małoletniej L. P. (1) została przeprowadzona z Ł. S. przez policjanta G. B., W rozmowie tej Ł. S. powiedział, że krytycznego dnia przebywając w swoim pokoju słyszał z pokoju, w

którym przebywała oskarżona i L. P. (1), głośną muzykę, głośny płacz L., następnie krzyk oskarżonej i jej przekleństwa oraz dwukrotny dźwięk, który określił jako jego zdaniem uderzenie wózka o ścianę. Po drugim uderzeniu L. miała przestać płakać a w tym samym czasie zaczęła płakać oskarżona i powiedziała: „Ja nie chciałam”. Gdy Ł. S. chciał zobaczyć, co się stało, oskarżona miała nie wpuścić go do pokoju, gdzie przebywała L., i zamknęła go razem z siostrą L. w jego własnym pokoju. W czasie tego zdarzenia nie było w mieszkaniu M. P. (2), który wcześniej wyszedł. (zeznania G. B.: karty 83, 1906) W rozmowie, którą z Ł. S. przeprowadziła jeszcze tego samego dnia pracownica MOPR świadek A. Z. (zeznania karty 79-80, 1906-1907, notatka sporządzona dla potrzeb MOPR – karta 161) w relacji małoletniego na temat przebiegu zdarzenia pojawiły się nowe informacje o tym, że oskarżona uderzyła Ł. S. w brzuch, a po tym jak L. zaczęła płakać uderzyła ją w głowę i okolice brzucha. L. miała na czole krwawiący guz, a oskarżona miała rzucać L. do wózka, by ta się uspokoiła. Informacja, która miała pochodzić od Ł. S. o rzucaniu przez oskarżoną dziecka do wózka czy też „o wózek” pojawiła się również w zeznaniach prowadzącego oględziny miejsca zdarzenia policjanta M. D. (zeznania karty 35, 1905-1906) Także psycholog K. P. (zeznania – karty 1673-1674, 1948-1949), która na zlecenie MOPR przeprowadzała konsultację psychologiczną Ł. S. w pogotowiu opiekuńczym w dniu 12 stycznia 2018 roku usłyszała od małoletniego, że w czasie zdarzenia na własne oczy widział on, że oskarżona miała wyjąć L. z wózka i nią potrząsać, a także rzucić do łóżeczka. Wypowiedzi Ł. S.

na temat przebiegu zdarzenia z 9 stycznia 2018 roku zrelacjonowała ponadto świadek S. A., towarzysząca małoletniemu 11 stycznia 2018 roku w podróży na przesłuchanie. W trakcie rozmowy z tym świadkiem małoletni m. in. na temat L. miał powiedzieć: „wszedłem do pokoju i zobaczyłem, że ma coś czerwonego na brzuszku i że nie oddycha, ale teraz już jest w szpitalu i na pewno wyzdrowieje (...) siostrzyczka była biała, miała zamknięte oczy”. Świadek W. K. (zeznania karty 393-394, 1918) prowadząca pogotowie opiekuńcze, w którym bezpośrednio po zdarzeniu umieszczony został Ł. S., przytoczyła wypowiedzi małoletniego na temat zachowania oskarżonej, z których wynikało, że biła ona swoje dzieci, L. wrzucała do wózka. L. miała mieć „coś czerwone na głowie i miała zamknięte oczy”. Całość depozycji Ł. S. na temat zdarzenia z 9 stycznia 2018 roku dopełniają zeznania D. D. (karty 1669-1670, 1948) Wg relacji tego świadka Ł. S. mówiąc o krytycznym zdarzeniu miał powiedzieć, że został przez matkę kopnięty w brzuch, a nadto oskarżona miała rzucać L. w łóżeczku, uderzyć nią o wózek a następnie rzucić na podłogę. D. D. po 9 stycznia 2018 roku kontakt z Ł. S. miał jednak dopiero po jego pobycie w (...) powierzeniu opieki nad małoletnim jego ojcu D. S. od 20 kwietnia 2018 roku.

Wobec bezskuteczności procesowej próby weryfikacji zapamiętanego przez małoletniego Ł. S. obrazu zdarzenia z dnia 9 stycznia 2018 roku, w ocenie Sądu odwoławczego podstawą ustaleń faktycznych dotyczących zarzuczonego oskarżonej czynu z art. 148 § 1 k.k. mogą być wyłącznie informacje przekazane świadkowi G. B..

Są to pierwsze chronologicznie informacje przekazane przez małoletniego na temat zdarzenia. Świadek rozpoczął swoje czynności w mieszkaniu oskarżonej około godz. 20.00 a więc niewiele ponad 2 godziny od zdarzenia. (telefoniczne zgłoszenie zdarzenia dokonane przez M. P. (1) zostało odnotowane w Systemie Teleinformatycznym Systemu Powiadamiania Ratunkowego o godz. 17:43:12) Tym samym upływ czasu nie mógł stanowić czynnika, który zniekształcił w pamięci małoletniego Ł. S. przebieg zdarzenia. Relacja małoletniego jednoznacznie wskazywała na to, że nie widział tego, co działo się w pokoju, w którym znajdowała się oskarżona i jej córka L.. Informacje przekazywane przez Ł. S. na temat zdarzenia kolejnym osobą są niewątpliwie sprzeczne z jego pierwszą relacją w części, w jakiej wskazywać miał na to, że krytycznego dnia widział, jak oskarżona uderzała jego siostrę L., wrzucała ją do wózka, rzuciła nią o podłogę, że widział coś czerwonego na głowie względnie na brzuchu L.. Sąd odwoławczy nie znalazł żadnego logicznego czy też znajdującego oparcia w doświadczeniu życiowym powodu, aby zeznania świadków, którym małoletni przekazywał informacje o zdarzeniu z 9 stycznia 2018 roku uznać za nierzetelne. Problemem jest jedynie zgodność z prawdą informacji uzyskanych przez tych świadków od Ł. S.. Nie sposób, bez niedającego się w realiach niniejszej sprawy zaakceptować ryzyka błędu, wykluczyć możliwości wpływu na pamięć Ł. S. informacji na temat zdarzenia, które bezwiednie uzyskać mógł od osób prowadzących czynności w sprawie i formułowanych przez te osoby hipotez dotyczących

mechanizmu powstania obrażeń małoletniej L. P. (2). Nie sposób wykluczyć bez samego przesłuchania małoletniego z udziałem psychologa, że takie z opisanych przez niego zachowań M. P. (1), jak potrząsanie niemowlęciem, wrzucanie go do łóżeczka czy też wózka, to zachowania, z którymi małoletni zetknął się nie w dniu zdarzenia, lecz wcześniej. Za całkowicie niemiarodajne dla odtworzenia przebiegu zdarzenia z 9 stycznia 2018 roku uznać należy informacje mogące sugerować dostrzeżenie przez małoletniego krwaka na głowie czy też brzuchu L. P. (1), skoro krwiak na brzuchu nie został stwierdzony w badaniach, zaś krwiak głowy stał się widoczny dopiero po przewiezieniu dziecka do szpitala. Z zeznań lekarza pogotowia świadka A. B. (karty 115-116 i 1915) jednoznacznie wynika, że udzielając pomocy medycznej w mieszkaniu oskarżonej dla potrzeb iniekcji chciał wkłuć się w okolicę głowy dziecka i wtedy żadnego obrzęku nie zauważył. Dostrzegając sprzeczności w relacjach Ł. S. na temat zdarzenia z dnia 9 stycznia 2018 roku odrzucić należy równocześnie tezę o całkowitej niewiarygodności wszystkich informacji przekazanych przez niego, w szczególności tych przekazanych G. B.. Z niekwestionowanej opinii biegłej psycholog E. P. (karta 1994-1995) wynika jednoznacznie, że Ł. S. jest dzieckiem prawidłowo rozwiniętym intelektualnie i jego zdolność zapamiętywania i odtwarzania mieści się w granicach normy wiekowej. W ocenie Sądu odwoławczego źródeł sprzeczności w jego poszczególnych relacjach upatrywać należy w trudności niespełna 7 letniego dziecka w odróżnieniu źródeł swojej wiedzy na temat zdarzenia,

w szczególności nieumiejętności odróżnienia własnych bezpośrednich postrzeżeń od informacji uzyskanych od innych osób. Niewątpliwym utrudnieniem dla dziecka musiało być nałożenie się w jego pamięci obrazów dotyczących wcześniejszych zachowań oskarżonej. Co do zasady jego rozmówcy ograniczali się do wysłuchania spontanicznych wypowiedzi dziecka, nie zadając pytań pozwalających na odróżnienie informacji dotyczących zachowania oskarżonej w dniu 9 stycznia 2018 roku od informacji dotyczących jej wcześniejszego zachowania. Będąca tego efektem niespójności pomiędzy poszczególnymi formułowanymi na przestrzeni czasu wypowiedziami Ł. S. dotyczącymi zdarzenia nie stanowi jednak dla Sądu Odwoławczego przeszkód, aby za odpowiadające prawdzie uznać jego najwcześniejsze depozycje na ten temat.

Mimo że całkowite przemilczenie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku kwestii omówionych wyżej sprzeczności, jakie pojawiły się w relacjach Ł. S. na temat zdarzenia z dnia 9 stycznia 2018 roku, skutkowało niewątpliwym deficytem wiedzy co do sposobu wnioskowania sądu I instancji o faktach, jakie wynikają z przeprowadzonych dowodów, to jednak ostatecznie przemilczenie to nie może zostać uznane za stanowiące naruszenie art. 7 k.p.k., skoro to nie relacja Ł. S. stanowiła dowód w sprawie, a podlegającymi ocenie dowodami były omówione wyżej zeznania świadków. Ostatecznie też ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji należy uznać za całkowicie prawidłowe jako w pełni korelujące z tymi informacjami, które na temat przebiegu zdarzenia z dnia 9 stycznia

2018 roku Ł. S. przekazał świadkowi G. B.. Ustalenia te znajdują oparcie w opiniach sądowo-lekarskich, które wskazały jednoznacznie na mechanizm powstania skutkujących śmiercią L. P. (1) obrażeń ciała, jako obrażeń zadanych ręką obcą. Opinie te niekwestionowane przez apelującego obrońcę i ocenione prawidłowo przez sąd meriti jako rzetelne w pełni pozwalają odrzucić wiarygodność niekonsekwentnych wyjaśnień oskarżonej wskazującej początkowo na możliwość doznania obrażeń ciała jej córki L. na skutek wypadnięcia z wózka bądź też upadku z łóżka, a później na możliwość spowodowania tych obrażeń przez rodzeństwo denatki. Nie budzi żadnych kontrowersji zwłaszcza teza biegłych, że siła, która doprowadziła do pęknięcia prawej i lewej kości ciemieniowej czaski dziecka, przy uwzględnieniu dużej jeszcze elastyczności kości czteromiesięcznego niemowlęcia, musiała być tak wielka, że nie mogła powstać w okolicznościach wskazywanych bądź sugerowanych przez oskarżoną. Była nieadekwatna do sił mogących oddziaływać na głowę ofiary w sytuacji jej upadku z wysokości wózka dziecięcego bądź łóżka, jak też była siłą, którą ze względu na swój wiek nie mógł dysponować małeletni niespełna 7 letni Ł. S..

Oczywiście przy uwzględnieniu jedynych zasługujących na wiarę informacji na temat przebiegu zdarzenia, które przekazał Ł. S. świadkowi G. B., nie sposób rozstrzygnąć wątpliwości co do rzeczywistego sposobu zadania przez oskarżoną uderzeń małeletniej L. P. (1), w szczególności czy uderzenia zadano pięścią, czy też uderzając głową niemowlęcia o podłogę, ścianę czy też

jakikolwiek element wyposażenia mieszkania bądź wózek. Brak wiedzy w tym przedmiocie nie daje jednak żadnych racjonalnych podstaw dla wątpliwości w kwestii, iż niezależnie od rzeczywistego sposobu oddziaływania sił na głowę dziecka skutkujących pęknięciem kości czaski niemowlęcia, siły te musiały zostać wywołane umyślnym działaniem oskarżonej, która przewidywała skutek swojego zachowania i na moment podjęcia tego działania ze skutkiem w postaci śmierci L. P. (1) się godziła.

Bezsprzecznie dostrzec należało niespójność uzasadnienia zaskarżonego wyroku z jego częścią dyspozytywną w kwestii liczby zadanych przez oskarżoną uderzeń i krytycznie odnieść się do sposobu określenia tej liczby przy użyciu określenia „co najmniej”, jednakże uchybienie to nie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, który mógłby zaważyć na prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności poddać w jakąkolwiek wątpliwość postać zamiaru, z jakim działała oskarżona.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

brak uchybienia powołanego w zarzucie

3.2.

Z apelacji obrońcy:

zasadny

	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, stanowiący następstwo obrazy art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a polegający na uznaniu, iż oskarżona M. P. (1) w okresie od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 9 stycznia 2018 roku znęcała się psychicznie nad osobami dla niej najbliższymi, a to małoletnimi dziećmi - synem Ł. S. i córką L. P. (3), przy czym nad L. P. (3) nie wcześniej niż od 6 lutego 2016 roku, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, bez powodu wszczynając awantury, w trakcie których obrażała ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz upokarzała, powodując u nich poczucie strachu, poniżenia, krzykiem - używając słów wulgarnych wydawała polecenia, a także znęcała się fizycznie nad Ł. S. w ten sposób, że dopuszczała się wobec niego rękoczynów, naruszając jego nietykalność cielesną poprzez uderzenie go ręką po całym ciele oraz szarpanie go, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniany zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do uznania, iż oskarżona nie dopuściła się tego czynu</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uzasadniając zarzut obrońca ograniczył się do przytoczenia fragmentów wypowiedzi trójki świadków: B. S., A. F. i P. B., z których wynikać ma odpowiednio, że:</p>		

1. oskarżona nie kierowała przekleństw ad personam w obecności kuratora sądowego;

2. wzajemne kłótnie między oskarżoną a M. P. (2) nie miały negatywnego przełożenia na dzieci, dzieci były zadbane, w mieszkaniu nie było bałaganu, a oskarżona i jej partner nie unikali kontaktu ze świadkiem jako asystentem rodziny i w jego obecności nigdy nie zwracali się wulgarnie i nie krzyczeli w stosunku do dzieci;

3. świadek będąca również asystentem rodziny nie zauważyła niczego niepokojącego w domu oskarżonych.

Z uwagi na treść zarzutu wymagać należało od autora apelacji argumentów wskazujących na sprzeczność z regułami rozumowania, doświadczeniem życiowym bądź wskazaniem wiedzy wywodów sądu I instancji w zakresie, w jakim obdarzył on walorem wiarygodności wszystkie dowody, które w swojej treści potwierdzały: wulgarnie wyzwiska kierowane przez oskarżoną pod adresem swoich dzieci, upokarzanie ich i poniżanie, wydawanie im poleceń krzykiem przy użyciu wulgarnych słów, jak też przypadki bicia Ł. S.. Zamiast tego obrońca zaoferował jako przeciwwagę dla dowodów obciążających relacje osób, które sprawowały pieczę nad rodziną oskarżonej ze strony sądu rodzinnego oraz Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w B.. Wobec braku pola dla rzeczowej w tej materii polemiki z autorem apelacji Sąd odwoławczy może ograniczyć się do konstatacji, że ocena wiarygodności dowodów obciążających oskarżoną w zakresie zarzutu czynu z art. 207 §

1 k.k. w szczególności zeznań K. O., M. B., K. B., P. O., K. Z., K. N., B. B., A. M., D. D., A. W., D. S. nie budzi zastrzeżeń pod kątem zgodności tej oceny z regułami rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Zastrzeżeń nie budzą również wnioski wysnute co do faktów, opierające się na tych dowodach.

Okoliczność, że w obecności asystentów rodzinnych oraz kuratora sądowego oskarżona nie dopuszczała się żadnych aktów przemocy psychicznej bądź fizycznej w stosunku do swoich dzieci, w żaden sposób nie podważa wiarygodności wskazanych wyżej dowodów obciążających. Przejawem naiwności byłaby ocena odmienna.

Oskarżona

w sytuacjach związanych z kontrolą jej zachowania przez przedstawicieli sądowej służby kuratorskiej jak i MOPR w B. potrafiła zadbać o własny interes i powstrzymać się przed zachowaniem, które mogło skutkować dla niej negatywnymi konsekwencjami. Dla rzetelności argumentacji wypada równocześnie wskazać na dość wybiórcze przytoczenie zeznań świadka B. S. przez obrońcę, skoro z zeznań tego świadka wynikało, że i w jej obecności oskarżona krzyczała na dzieci, zwracała się do nich wulgarnie i nazywała Ł. S. gnojkiem.(karta 1947). Wskazać należy również na treść karty czynności dozoru w sprawie Sądu Rejonowego w Bytomiu, sygn. VIII K 555/16 (karta 252) i zeznań świadka K. W. (karty 886-887 i 1925-1926) kuratora społecznego, która miała bezpośredni kontakt z oskarżoną i przed którym M. P. (1) z rozbijającą wręcz szczerością formułowała swoje poglądy na temat krzyków i przekleństw pod adresem

<p>dzieci, jako właściwej jej zdaniem metodzie wychowawczej, mówiąc wprost, że przed biciem dzieci wzbrania się jedynie z powodu częstych kontroli prowadzonych w jej rodzinie przez MOPR i kuratorów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzuczonego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak uchybienia podniesionego w zarzucie</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Z apelacji obrońcy (postawiony na wypadek nieuwzględnienia zarzutu opisanego w sekcji 3.1):</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający istotny wpływ na jego treść, stanowiący następstwo obrazy art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., a polegający na uznaniu, iż oskarżona M. P. (1) w dniu 9 stycznia 2018 roku w B. sprawując opiekę nad czteromiesięczną L. P. (1), będąc w stanie nietrzeźwości - co najmniej 0,69 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia L. P. (1) poprzez dwukrotne uderzenie jej w głowę, spowodowała u niej obrażenia ciała w postaci złamania kości czaszki, krwotoków śródczaszkowych oraz stłuczenia mózgu z późniejszymi</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>następstwami, skutkującymi zgonem pokrzywdzonej w szpitalu w dniu 22 stycznia 2018 roku, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do uznania, iż oskarżona swoim zachowaniem dopuściła się czynu nieumyślnego spowodowania śmierci wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 155 k.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Będąca założeniem zarzutu hipoteza, że obrażenia ciała L. P. (2) skutkujące jej zgonem spowodowane były nieumyślnym działaniem oskarżonej, nie znajduje żadnego wsparcia w przeprowadzonych w toku postępowania dowodach. Wyjaśnienia oskarżonej co do potencjalnego mechanizmu powstania obrażeń ofiary zostały w sposób jednoznaczny sfalsyfikowane w opiniach sądowo-lekarskich. Wynikająca z uzasadnienia apelacji hipoteza obrońcy jakoby oskarżona umyślnie naruszając nietykalność cielesną swojego dziecka poprzez nieostrożność spowodowała nieprzewidziany przez siebie skutek w postaci pęknięcia kości czaski niemowlęcia, nie ma oparcia w wyjaśnieniach oskarżonej. Całkowicie niezależna od wykształcenia, doświadczenia życiowego i stanu wiedzy poczytalnego dorosłego sprawcy przewidywalność skutków oddziaływania z dużą siłą na głowę niemowlęcia jawi się jako tak oczywista, że nie sposób bez</p>		

popadania w sprzeczność z logiką i doświadczeniem życiowym, uznać hipotezy obrony w tym zakresie za prawdopodobną. Przywołane w uzasadnieniu apelacji judykaty dotyczące sytuacji, w których uderzenie zadane dorosłej osobie powodowało jej upadek i uderzenie głową o podłoże, uznać należy za całkowicie nieprzydatne dla oceny niniejszej sprawy.

W takiej sytuacji brak podstaw dla wysuwania innych mających jakikolwiek stopień prawdopodobieństwa hipotez dotyczących sytuacji, w których oskarżona przy okazji i w trakcie innych nieujawnionych przez siebie czynności doprowadzić mogła jedynie poprzez niezachowanie zasad ostrożności do oddziaływania na czaszkę L. P. (1) siły zdolnej doprowadzić do pęknięcia prawej i lewej kości ciemieniowej dziecka. Nawet profesjonalny autor apelacji nie przedstawił w tym zakresie żadnych konkretnych hipotez. Milczenie obrońcy w tej kwestii stanowi względnie przekonujące potwierdzenie, że nie sposób sproblematyzować jakiegokolwiek czynności podjętej przez oskarżoną, czy to czynności pielęgnacyjnej w stosunku do dziecka czy to innej czynności niezwiązanej z opieką nad dzieckiem, której nieprzewidzianym przez oskarżoną skutkiem mogło być pęknięcie kości czaszki L. P. (1). Nie sposób nakładać na sąd obowiązku kreowania mniej lub bardziej prawdopodobnych scenariuszy nieumyślnego zachowania oskarżonej skutkujących śmiercią ofiary, jak też obowiązku weryfikacji hipotez wynikających z tych scenariuszy.

Wniosek		
zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonej kary na podstawie art. 32 pkt 3 k.k. ewentualnie przy zastosowaniu art. 155 k.k. i wymierzenie stosownej kary na podstawie art. 37a k.k. lub art. 37 b k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
brak uchybienia podniesionego w zarzucie		
3.4	<p>Z apelacji obrońcy (postawiony na wypadek nieuwzględnienia zarzutów opisanych w sekcji 3.1 i 3.2):</p> <p>rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonej kary 25 lat pozbawienia wolności (zarzut I) i 2 lat pozbawienia wolności (zarzut II), podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących wymiaru kary uzasadnia orzeczenie jej w postaci kary pozbawienia wolności na podstawie art. 32 ust. 3 k.k. (zarzut I) i art. 37a k.k. lub 37b k.k. (zarzut II)</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut uznać należało za uzasadniony jedynie w części dotyczącej kary orzeczonej wobec oskarżonej za czyn z art. 148 § 1 k.k.</p> <p>Niewątpliwie ocena wszystkich okoliczności wpływających na</p>		

wymiar kary określonych w art. 53 k.k., w szczególności stopnia społecznej szkodliwości czynu ocenionego przez pryzmat elementów wskazanych w art. 115 § 2 k.k., przemawia za koniecznością orzeczenia wobec oskarżonej kary o bardzo wysokim poziomie dolegliwości, a więc kary wieloletniego pozbawienia wolności. Stojąc przed wyborem między orzeczeniem terminowej kary pozbawienia wolności a karą o charakterze eliminacyjnym, tj. karą 25 lat pozbawienia wolności bądź dożywotniego pozbawienia wolności, pamiętać należy o wyjątkowym charakterze tych ostatnich. Kary wskazane w art. 32 pkt 4 i 5 k.k. uznać należy za odpowiednie jedynie do sytuacji, w których okoliczności obciążające bądź to w ogóle nie występują, bądź też zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi. Wolno je zatem orzec tylko wówczas, gdy pozwala na to odpowiednio wysoki stopień winy, a in concreto żadna inna kara przewidziana w sankcji nie spełniłaby indywidualnie - lub generalno-prewencyjnych celów kary określonych w art. 53 § 1 k.k. Kara ta może być zatem karą adekwatną tylko w stosunku do sprawców, których czyny charakteryzują się wyjątkowością na tle innych przestępstw tego samego typu, zaś osoba sprawcy z uwagi na poziom jego demoralizacji winna być na trwałe odizolowana od społeczeństwa, gdyż nie rokuje nadziei na poprawę.

Oceniając poziom winy oskarżonej w zakresie przypisanego jej zabójstwa wskazać należy na czynniki wyznaczające stopień winy, tj.:

1) możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego

znaczenia czynu, warunkowaną poziomem rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego sprawcy, stanem wiedzy, doświadczenia, zdolnościami odbioru bodźców i informacji oraz ich analizy;

2) możliwość podjęcia decyzji zgodnego z prawem zachowania, co warunkowane jest normalną sytuacją motywacyjną, zdolnością przeciwstawiania się szczególnym naciskom motywacyjnym, umiejętnością dokonywania wyboru spośród wielu możliwych sposobów zachowań, odpornością na nacisk bodźców zewnętrznych (sytuacyjnych), poziomem przyswojenia reguł moralnych;

3) możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji.

Na gruncie niniejszej sprawy źródłem informacji o sposobie życia oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa, ale również o jej właściwościach osobistych, poziomie jej rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego jest bogaty materiał dowodowy w postaci dokumentacji powstałej w toku prowadzonych w stosunku do oskarżonej postępowań. Chodzi w szczególności o sprawowany nad oskarżoną nadzór kuratora sądowego w związku z ograniczeniem wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnimi Ł. S. i L. P. (3) na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 15 listopada 2016 roku, sygn.. IX Nsm 678/16, jak też dozór kuratora orzeczony na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 4 listopada 2016 roku w sprawie

VIII K 555/16 w związku z warunkowym umorzenia postępowania o czyn z art. 286 § 3 k.k. Bogata jest również dokumentacja sporządzona w związku z nadzorem sprawowanym przez MOPR poprzez asystentów rodziny.

W świetle informacji zgromadzonych w toku ww. postępowań, o ile intelektualne właściwości oskarżonej nie wskazują na żadne deficyty, o tyle poziom rozwoju emocjonalnego i społecznego oskarżonej a zwłaszcza internalizacji przez nią norm moralnych i społecznych, muszą budzić istotne zastrzeżenia. Gdy uwzględnić fakt wychowywania oskarżonej w rodzinie dysfunkcyjnej, dotkniętej problemem alkoholizmu, nie ulega wątpliwości, że oskarżona pozostaje pod niewątpliwym wpływem przyswojonych w toku własnej socjalizacji negatywnych wzorców dotyczących w szczególności życia rodzinnego, a zwłaszcza dopuszczalnych metod wychowawczych. O ile nie budzi istotnych zastrzeżeń poziom zaspakajania przez oskarżoną potrzeb materialnych dzieci, o tyle brak wglądu w ich potrzeby emocjonalne jawi się jako wręcz drastyczny. Niezależnie jednak od negatywnej oceny wskazanych wzorców zachowania nie może przy ocenie stopnia winy oskarżonej zostać pominięta kwestia obniżającego poziom winy wpływu tych wzorców na swobodę w realizacji przez oskarżoną własnego zachowania. Choć nie ulega wątpliwości, że prowadzone przez służby publiczne intensywne (wielokrotne w skali miesiąca wizyty przedstawicieli różnych służb w rodzinie oskarżonej) próby

korygowania przyswojonych przez oskarżoną negatywnych wzorców zachowania napotykały na opór oskarżonej, to jednak opór ten nie może mieć wpływu na ocenę stopnia winy oskarżonej, a co najwyżej stanowić musi prognostyk dla doboru kary właściwej dla realizacji jej celów zapobiegawczych w stosunku do sprawcy przestępstwa.

Kwestia pozostawania przez oskarżoną pod wpływem alkoholu w czasie popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k. z przyczyn wynikających z regulacji art. 31 § 3 k.k. musi zostać uznana za pomijalną przy ocenie stopnia winy oskarżonej. Niezależnie jednak od tego dla potrzeb oceny stopnia winy oskarżonej należy uwzględnić okoliczność, że oskarżona w pełni musiała zdawać sobie sprawę z tego, jakie zagrożenia wynikają z faktu pozostawania przez nią pod wpływem alkoholu. Wcześniejsze 4 krotne (ostatnie na tydzień przed zdarzeniem) umieszczenie oskarżonej na izbie wytrzeźwień nie pozostawiało pola na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości, iż pod wpływem alkoholu oskarżona stawała się osobą agresywną i nieopanowaną. I w tym zakresie wypada wspomnieć o całkowitym wyparciu przez oskarżoną potrzeby leczenia odwykowego i sabotowanie działań służb publicznych mających doprowadzić do tego leczenia. Także jednak w tym przypadku ta ostatnia okoliczność nie ma wpływu na stopień winy oskarżonej a stanowi prognostyk istotny dla doboru racjonalnej kary dla realizacji jej celów indywidualno-prewencyjnych.

Ocena stopnia winy oskarżonej nie może pominąć kwestii właściwości ofiary zabójstwa, tj, 4 miesięcznej

córki oskarżonej. Choć takie a nie inne utrwalone negatywne wzorce zachowań oskarżonej, jak też brak wglądu w sferę własnej emocjonalności i nieumiejętność panowania nad nią, ocenić należy jako obniżające stopień winy, to równocześnie należy uwzględnić jako czynnik istotnie zwiększający poziom zawinienia wiek ofiary i łączące ją z oskarżoną najbliższe z możliwych więzy krwi. Biologiczna więź oskarżonej z pokrzywdzoną w połączeniu z wynikającą z wieku ofiary jej całkowitą bezradnością stanowić musiała naturalną przeszkodę dla podjęcia działań zagrażających życiu i zdrowiu dziecka. Fakt, że bariera ta została przez oskarżoną przełamana i to w sytuacji motywacyjnej, która nie miała cech sytuacji atypowej, świadczy o bardzo wysokim stopniu winy oskarżonej.

Potrzeba odzwierciedlenia w wymiarze kary stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej wskazuje na konieczność omówienia tych elementów, które na ocenę tego stopnia mają wpływ stosownie do treści art. 115 § 2 k.k. Niewątpliwie istotnie obciążające są elementy przedmiotowe czynu oskarżonej. W pierwszej kolejności ocenić należy rodzaj

i charakter naruszonego czynem oskarżonej dobra. Życie ludzkie w katalogu dóbr chronionych przepisami kodeksu karnego stanowi niewątpliwie najwyższe dobro i z tego powodu czyn oskarżonej godzący w ten rodzaj dobra musi spotkać się z odpowiednio wysokim poziomem dolegliwości kary dla sprawcy. Rozmiary wyrządzonej czynem oskarżonej szkody, największe z możliwych nie podlegają w istocie stopniowaniu. Sposób

popelnienia przestępstwa ocenić należy w kontekście rozmiaru cierpień, których doznać musiała pokrzywdzona. Cierpień, których oskarżona poprzez swój sposób działania co prawda nie starała się potęgować, ale przez który cierpienia te nie zostały z pewnością ograniczone. Okoliczności popelnienia czynu, które należy uwzględnić przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, to przede wszystkim fakt popelnienia przestępstwa na szkodę własnej zaledwie 4 miesięcznej córki. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej wyznaczony został również wagą naruszonych przez oskarżoną obowiązków w zakresie opieki nad własnym dzieckiem, którym to obowiązkom oskarżona całkowicie się sprzeniewierzyła.

Także stanowiąca element podmiotowej strony czynu oskarżonej motywacja towarzysząca jego popelnieniu zasługuje na bardzo negatywną ocenę. Motywacji tej nie sposób postrzegać inaczej jak opartej na chęci pozbycia się przez oskarżoną źródła chwilowego dyskomfortu, jakim był płacz dziecka.

Spośród omówionych wyżej elementów czynu oskarżonej rzutujących na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości jedynie przypisana postać zamiaru nie ma waloru obciążającego. Ustalony przez sąd I instancji zamiar ewentualny, z jakim działała oskarżona pozbawiając życia L. P. (1), to zasługująca na łagodniejszą ocenę postać zamiaru w odróżnieniu do zamiaru bezpośredniego. Istotną okolicznością łagodzącą jest również fakt, że w ustalonych okolicznościach sprawy zamiar ten ocenić należało również jako zamiar

nagły, a więc taki, którego realizacja nie wiązała się z namysłem sprawcy nad sposobem, celem i skutkiem własnego działania.

Przechodząc do okoliczności mających wpływ na wymiar kary, które nie dotyczą samego czynu oskarżonej, w pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii karalności oskarżonej, która błędnie została określona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako karalność uprzednia w stosunku do przypisanych oskarżonej czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania. Otóż w chwili popełnienia zarówno czynu z art. 148 § 1 k.k. jak i czynu z art. 207 § 1 k.k. oskarżona nie była karana sędownie, gdyż wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 4 listopada 2016 roku w sprawie VIII K 555/16 za przypisane jej przestępstwo z art. 286 § 3 k.k. zastosowano wobec niej środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Fakt, że po popełnieniu przestępstw przypisanych oskarżonej w niniejszej sprawie doszło do podjęcia warunkowo umorzonego postępowania, a następnie skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 26 kwietnia 2018 roku, sygn. VIII K 123/18, nie sprawia, aby karalność oskarżonej mogła być traktowana inaczej niż jako karalność następcza.

Niewątpliwie sposób życia oskarżonej przed popełnieniem czynów przypisanych jej w niniejszej sprawie rodzić musi negatywne oceny przy uwzględnieniu 4 krotnego umieszczenia oskarżonej w izbie wytrzeźwień, zachowań będących podstawą ograniczenia oskarżonej wykonywania władzy rodzicielskiej

nad małoletnimi Ł. S. i L. P.
(3) na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 15 listopada 2016 roku, sygn.. IX Nsm 678/16, licznych interwencji Policji w mieszkaniu oskarżonej, z których część wywołana była zachowaniem samej oskarżonej. Akta sprawowanych nad oskarżoną nadzoru i dozoru kuratora sądowego, jak też postępowań prowadzonych przez MOPR, zawierają informacje świadczące o bardzo labilnej postawie oskarżonej, tj. okresach względnie dobrej współpracy, jak i przejawach jej wręcz wrogiej postawy do osób sprawujących nadzór. Podkreślenia wymaga fakt wszczęcia wobec oskarżonej procedury dotyczącej zobowiązania jej do leczenia odwykowego, całkowite negowanie przez nią potrzeby tego leczenia i treści wskazującej na taką potrzebę opinii oraz niestawienie się na wyznaczony termin badania. Nie można jednak pominąć wskazanej w uzasadnieniu apelacji obrońcy kwestii dotyczącej zaniechania przez oskarżoną używania alkoholu na okres ciąży, przy uwzględnieniu okoliczności, że 2 miesiące po urodzeniu dziecka, tj. już 29 października 2017 roku oskarżona ponownie została doprowadzona do izby wytrzeźwień jako osoba, której zachowanie stwarzało zagrożenie dla członków jej rodziny.

Dla potrzeb wymiaru kary nie można pominąć kwestii zachowania się oskarżonej po popełnieniu przestępstwa. W tym kontekście jako okoliczność łagodząca musi zostać niewątpliwie potraktowane zachowanie oskarżonej polegające na wezwaniu pogotowia ratunkowego w celu udzieleni L. P. (1) pomocy medycznej. Obowiązek uwzględnienia tej okoliczności

wynika nie tylko z treści art. 53 § 2 k.k., ale również z regulacji art. 15 § 2 k.k. zgodnie z którym starania sprawcy o zapobieżenie skutkowi stanowiącemu znamię czynu zabronionego mogą stanowić nawet podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary. W ocenie Sądu odwoławczego pominięcie tej okoliczności jako okoliczności łagodzącej nie jest możliwe i to, mimo że staraniom oskarżonej o zapobieżenie śmierci L. P. (1) od samego początku towarzyszyły zachowania o charakterze obronnym, polegające na zatajeniu przed służbami medycznymi rzeczywistej przyczyny stanu zdrowia pokrzywdzonej i sugerowanie jakoby przyczyną tą miało być zadławienie się dziecka. Choć oczywiście okoliczność zatajenia przez oskarżoną rzeczywistej przyczyny ciężkiego stanu zdrowia dziecka rzutować musi na stopień, w jakim wskazana okoliczność łagodząca wpłynie na wymiar kary, to jednak całkowite pominięcie tej okoliczności nie jest możliwe. Treść art. 15 k.k. uzależnia w sposób jednoznaczny bezkarność czynu zabronionego, którego sprawca zapobiegł skutkowi będącemu znamieniem przestępstwa (§ 1), jak też łagodniejsze traktowanie sprawcy, który czynił starania o zapobieżenie takiemu skutkowi (§ 2), wyłącznie od podjęcia przez sprawcę stosownych działań mających zapobiec skutkowi. Stosowanie powołanej regulacji nie jest obarczone żadnym innym dodatkowym warunkiem, w szczególności warunkiem ujawnienia swojego sprawstwa przez oskarżonego, czy też ujawnienia okoliczności ułatwiających innym osobom zapobieżenie skutkowi.

Co istotne samo zatajenie przez oskarżoną informacji o urazie dziecka z uwagi na szybką reakcję służb medycznych, przewiezienie dziecka do szpitala i niezwłoczne wdrożenie diagnostyki, nie prowadziło do zniweczenia możliwości zapobiegnięcia skutkowi. Niemożność zapobiegnięcia skutkowi była wynikiem rozległości i rodzaju obrażeń doznanych przez L. P. (1). Dla obiektywnej możliwości uratowania życia dziecka zatajenie przez oskarżoną faktu doznania przez nie urazu głowy nie miało już żadnego znaczenia, co zresztą dostrzegł sam prokurator w uzasadnieniu swojej apelacji. Zatajenie przez oskarżoną urazu głowy L. P. (1) z pewnością mogło stanowić okoliczność opóźniającą szybką diagnozę stanu zdrowia pokrzywdzonej, a tym samym stwarzało zagrożenie dla skuteczności działań ratunkowych, mimo to w dalszym ciągu okoliczność ta nie sprawia, aby zachowanie oskarżonej polegające na wezwaniu pogotowia ratunkowego mogło zostać ocenione inaczej niż jako starania o zapobieżenie skutkowi będącemu znamieniem przestępstwa. Dla podkreślenia wagi, jakie dla wymiaru kary ma zachowanie sprawcy związane z jego staraniami dla zapobiegnięcia skutkowi będącemu znamieniem przestępstwa, wypada zwrócić uwagę na funkcję regulacji art. 15 k.k., którego zadaniem jest nie tylko promowanie postawy sprawcy, który opamiętawszy się porzuca zamiar dokonania przestępstwa i co najmniej stara się zapobiec skutkowi przestępczemu.

W treści art. 15 k.k. dostrzec należy też funkcję ochronną dla osób potencjalnie pokrzywdzonych.

Regulacja powołanego przepisu stwarza dla osób potencjalnie pokrzywdzonych szansę uniknięcia szkody w tych wszystkich sytuacjach, w których sprawca początkowo zamierzający dokonać przestępstwa pod wpływem najróżniejszych czynników rezygnuje z wcześniejszego zamiaru. Znaczenie tej regulacji należy właściwie docenić zwłaszcza w przypadku przestępstw przeciwko życiu, skoro celem tego przepisu w przypadków tego rodzaju przestępstw jest nic innego niż ratowanie życia potencjalnych ofiar. Wszelkie próby obwarowania zastosowania regulacji art. 15 k.k. dodatkowymi przesłankami, chociażby warunkiem ujawnienia przez sprawcę swojej roli w przestępstwie, bądź też wskazania przez niego wszystkich informacji, które mogą pomóc w zapobieżeniu skutkowi przez inne osoby, w sposób dla Sądu odwoławczego nieakceptowalny osłabiałyby ochroną dla pokrzywdzonych funkcję tego przepisu. Mówiąc wprost, w przypadku przestępstw przeciwko życiu zmniejszałyby szansę potencjalnych pokrzywdzonych na przeżycie. Mając na uwadze wskazaną funkcję ochronną regulacji art. 15 k.k. Sąd odwoławczy uznał starania oskarżonej o zapobieżenie śmierci L. P. (1) za istotną okoliczność łagodzącą przy pełnej świadomości faktu, że staraniom tym towarzyszyła chęć zatajenia własnego sprawstwa, a przekazana służbom medycznym informacja o zadławieniu się dziecka opóźniła właściwą diagnozę stanu jego zdrowia. W perspektywie realizacji celów kary związanych z prawidłowym kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, uznanie starań

oskarżonej o zapobieżenie śmierci L. P. (1) jako istotnej okoliczności łagodzącej wymiar kary, sprowadza się do jednoznacznego przesłania. Zgodnie z nim wszyscy potencjalni sprawcy przestępstw, którzy co najmniej czynią starania o zapobieżenie skutkowi przestępczemu popełnionemu przez siebie czynu zabronionego, powinni zostać traktowani łagodniej. Potencjalny sprawca, u którego pojawia się zamiar zapobieżenia skutkowi popełnionego przestępstwa, nie powinien tego zamiaru porzucić z tego powodu, że urzeczywistnienie tego zamiaru naraża go na ujawnienie go jako sprawcy.

Mając na uwadze wszystkie omówione wyżej okoliczności wpływające na wymiar kary za przypisane oskarżonej przestępstwo z art. 148 § 1 k.k., Sąd odwoławczy podzielił stanowisko obrońcy, że kara 25 lat pozbawienia wolności wymierzona za ten czyn nosi znamiona kary rażąco surowej. Niewątpliwie bardzo wysoki stopień winy oskarżonej, jak też bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości jej czynu może zostać odzwierciedlony poprzez najsurowszą karę terminową 15 lat pozbawienia wolności z równoczesnym obostrzeniem możliwości skorzystania przez oskarżoną z warunkowego przedterminowego zwolnienia nie wcześniej niż po odbyciu przez nią kary 12 lat pozbawienia wolności. Przeciwno wymierzeniu oskarżonej kary 25 lat pozbawienia wolności, a więc kary o charakterze wyjątkowym i eliminacyjnym, przemawiają omówione wyżej okoliczności łagodzące, tj. postać zamiaru, z jakim oskarżona popełniła

przestępstwo, a więc zamiar ewentualny będący również zamiarem nagłym, oraz poczynione przez oskarżoną starania o zapobieżenie śmierci L. P. (1). Również poziom demoralizacji oskarżonej nie świadczy o całkowitej niemożności poprawy oskarżonej. Wśród negatywnie ocenionych właściwości osobistych oskarżonej, zwłaszcza jej gwałtownego usposobienia, braku umiejętności panowania nad negatywnymi emocjami oraz swoistej odporności na podjęte przez służby publiczne próby zmiany metod wychowawczych oraz próby skłonienia oskarżonej do leczenia odwykowego, dostrzec należy, że oskarżona potrafiła w okresie ciąży powstrzymać się od używania alkoholu. Oskarżona nie jest tym samym osobom niezdolną całkowicie do dokonywania korekty własnego zachowania. Odpowiednia długotrwała stymulacja, a zwłaszcza nieuchronność abstynencji alkoholowej w czasie odbywania wieloletniej kary pozbawienia wolności, daje szansę na postawienie w stosunku do jej osoby prognozy osiągnięcia przez terminową karę pozbawienia wolności celów indywidualno-prewencyjnych. Dostrzec należy również, że wynikające z właściwości oskarżonej niebezpieczeństwo jakie sama oskarżona stanowi dla członków społeczeństwa, ograniczone jest w swej istocie do kręgu osób jej najbliższych i wspólnie z nią zamieszkujących, choć oczywiście i tego rodzaju niebezpieczeństwa nie można bagatelizować.

Również cele kary w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa nie przemawiają za koniecznością

orzeczenia kary 25 lat pozbawienia wolności. Nie bagatelizując roli jaką w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa pełnią eliminacyjne kary pozbawienia wolności orzekane za wyjątkowo ciężkie zbrodnie, zaakceptować należy fakt, że poprzez niektóre regulacje prawo karne dąży również do osiągnięcia celów kryminalno-politycznych. Potrzeba realizacji tych celów konkurować musi w niektórych sytuacjach z celami kary w zakresie odzwierciedlenia w jej poziomie stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Tytułem przykładu wystarczy wskazać na instytucje pozwalające łagodnie traktować skruszonych sprawców przestępstw, którzy pomagają zwalczać zorganizowaną przestępczość. W tym kontekście kara orzeczona wobec oskarżonej musiała uwzględniać cel kryminalno-polityczny przyświecający regulacji art. 15 k.k., który w przypadku przestępstw przeciwko życiu służy ochronie życia potencjalnych ofiar. Konieczność uwzględnienia starań oskarżonej o zapobieżenie śmierci L. P. (1), jako istotnej okoliczności łagodzącej, stała tym samym na przeszkodzie orzeczeniu wobec oskarżonej eliminacyjnej kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się do zarzutu apelacji skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu o karze wymierzonej oskarżonej za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. wskazać należy, że stopień winy oskarżonej oraz stopień społecznej szkodliwości tego czynu, w żadnej mierze nie świadczy o rażącej surowości wymierzonej oskarżonej kary 2 lat pozbawienia wolności. W zakresie, w jakim na wymiar kary rzutowały właściwości osobiste oskarżonej, sposób jej życia

przed popełnieniem przestępstwa oraz okoliczności wyznaczające poziom winy, odwołać należy się do rozważań Sądu odwoławczego dotyczących kary orzeczonej za czyn z art. 148 § 1 k.k. Oceniając adekwatność kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu, wskazać należy na takie okoliczności jako okres przestępczych zachowań rozciągniętych na przestrzeni niespełna 3 lat, liczbę pokrzywdzonych i ich wynikającą z wieku bezradność, której stopień uwzględniać musi bardzo młody wiek ofiar. Stopień szkodliwości oceniony musi być również przy uwzględnieniu sposobu działania oskarżonej, która nie ograniczała się jedynie do przemocy psychicznej, ale w stosunku do pokrzywdzonego Ł. S. stosowała również przemoc fizyczną. Reasumując wskazać należy, że bardzo wysoki stopień winy oskarżonej, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, oraz właściwości osobiste oskarżonej świadczące o wysokim poziomie trudności, jakie napotykały wszelkie próby korygowania jej nagannych zachowań, świadczą o tym, że potrzeba odzwierciedlenia w wymiarze kary stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak też potrzeba zapewnienia skutecznego zapobiegawczego oddziaływania kary na sprawcę przestępstwa, świadczą o pełnej adekwatności kary orzeczonej za czyn z art. 207 § 1 k.k. O rażącej surowości kary nie świadczą również żadne okoliczności związane z potrzebą prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

<p>zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonej kary na podstawie art. 32 ust. 3 k.k. ewentualnie przy zastosowaniu art. 155 k.k. i wymierzenie stosownej kary na podstawie art. 37a k.k. lub art. 37 b k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Częściowa zasadność wniosku wynika z uwzględnienia zarzutu w części odnoszącej się do kary orzeczonej za czyn z art. 148 § 1 k.k. Wniosek uznać należało za bezzasadny w części dotyczącej nieuwzględnionego zarzutu skierowanego przeciwko karze za czyn z art. 207 § 1 k.k.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Z apelacji prokuratora:</p> <p>obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 424 § 2 k.p.k. poprzez pobieżne przytoczenie i omówienie okoliczności, które sąd miał na względzie wymierzając oskarżonej M. P. (1) karę 25 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany jej w punkcie 1 wyroku i pomimo wskazania, że po stronie oskarżonej istniało wiele okoliczności obciążających, przywołanie jedynie kwestii jej wcześniejszej karalności, spowodowania jej czynem niebagatelnej szkody oraz działania przez oskarżoną na szkodę jej własnego dziecka, a w pozostałym zakresie posłużenie się ogólnymi sformułowaniami ustawowymi odnoszącymi się do stopnia społecznej szkodliwości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	czynu oraz stopnia winy bez szczegółowego omówienia dyrektyw wymiaru kary określonych w treści art. 53 § 2 k.k., w tym w szczególnej motywacji oskarżonej, sposobu jej zachowania w chwili czynu oraz jej zachowania po jego popełnieniu.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Skoro uzasadnienie pisemne wyroku sporządzane jest po wydaniu orzeczenia, trudno bronić poglądu, że uchybienia sądu dotyczące treści pisemnych motywów miały wpływ na treść wyroku. Uchybienia w tej materii mogą jedynie wspierać argumenty mające uzasadnić inne zarzuty odwoławcze. Treść przepisu art. 455a k.p.k. świadczy o tym, że uzasadnienie wyroku nie decyduje samodzielnie o prawidłowości orzeczenia, Kontrola instancyjna wyroku zawsze jest możliwa, bo sąd odwoławczy ma dostęp do dowodów przeprowadzonych przez sąd I instancji. Kontrola ta nie polega wyłącznie na analizie uzasadnienia wyroku, ale na analizie czynności procesowych dokonywanych przez sąd i treści przeprowadzonych dowodów w kontekście stawianych orzeczeniu zarzutów. Środek odwoławczy i zawarte w nim zarzuty w konsekwencji nie powinny ograniczać się do krytyki sporządzonego uzasadnienia wyroku, ale dla wykazania uchybień w rozstrzygnięciu sądu powinien odwoływać się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.		
Wniosek		

<p>o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej M. P. (1) za czyn przypisany jej w punkcie 1 wyroku - kary dożywotniego pozbawienia wolności oraz orzeczenia wobec niej kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak uchybienia wskazanego w zarzucie</p>		
<p>3.6.</p>	<p>Z apelacji prokuratora:</p> <p>rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej M. P. (1) wyrażająca się wymierzeniem jej kary 25 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany jej w punkcie 1 wyroku oraz kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza podmiotowych i przedmiotowych okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym motywacji i sposoby zachowania się oskarżonej, która w celu spokojnego spożywania alkoholu i słuchania muzyki, działając ze znaczną siłą, spowodowała poważne obrażenia głowy u własnej córki, przy uwzględnieniu bardzo wysokiego stopnia jej winy i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, a także sposobu jej życia przed popełnieniem przestępstwa, jak i jej zachowania po jego popełnieniu, polegającego na wprowadzaniu w błąd ratowników medycznych usiłujących udzielić pokrzywdzonej pomocy medycznej co do przyczyn jej stanu oraz prób przerwania odpowiedzialności za spowodowanie obrażeń ciała u pokrzywdzonej na swojego kilkuletniego syna, nakazuje</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>przyjęcie, że orzeczona wobec oskarżonej kara nie osiągnie jej ustawowo określonych celów w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a cele te osiągnie wyłącznie kara dożywotniego pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Powody, dla których orzeczenie wobec oskarżonej M. P. (1) za czyn z art. 148 § 1 k.k. eliminacyjnej kary pozbawienia wolności, a więc i postulowanej przez prokuratora kary dożywotniego pozbawienia wolności, nie jest zasadne, zostały omówione zasadniczo w sekcji 3.4. Rozważania należało uzupełnić jedynie o trzy kwestie: oceny zachowania oskarżonej, która w swoich wyjaśnieniach podjęła próbę obarczenia odpowiedzialnością za śmierć L. P. (1) swojego syna Ł. S., oceny zachowania polegającego na wezwaniu do pokrzywdzonej pogotowia ratunkowego oraz oceny faktu nieprzyznania się oskarżonej do winy i brak jej skruchy.</p> <p>Pierwsza okoliczność dotycząca treści wyjaśnień oskarżonej niewątpliwie stanowi źródło informacji o zasługujących na negatywną ocenę właściwościach osobistych oskarżonej, która poprzez taką a nie inną treść wyjaśnień, mających w zamyśle oskarżonej doprowadzić do uwolnienia jej od odpowiedzialności karnej, co najmniej naraża swojego małoletniego syna na trudne do przewidzenia negatywne skutki zetknięcia się syna z taką informacją.</p>		

Okoliczność ta nie świadczy jednak o takim stopniu demoralizacji oskarżonej, która w zestawieniu z dotyczącymi czynu okolicznościami wpływającymi na wymiar kary, przemawiała za potrzebą orzeczenia wobec niej eliminacyjnej kary pozbawienia wolności. Po pierwsze, uzyskanie przez syna informacji o treści wyjaśnień oskarżonej siłą rzeczy odsunięte będzie musiało być w czasie, co z uwagi na rozwój dziecka winno zniwelować skutki wynikające z tego faktu. Nie sposób racjonalnie zakładać, że pozyskanie tej informacji przez syna oskarżonej zapewne po wielu latach może stać się źródłem poczucia winy Ł. S. za śmierć jego siostry, tym bardziej że doszło do wydania wyroku skazującego oskarżoną. Negatywnych skutków w tym zakresie należałoby się raczej dopatrywać w stworzeniu przez oskarżoną kolejnej, obok zabójstwa L. P. (1), bariery utrudniającej odbudowanie w przyszłości więzi pomiędzy oskarżoną i jej synem. Problem w tym, że czy do próby odbudowania tych więzi i z czyjej inicjatywy dojdzie, jest kwestią przyszlą i niepewną. Już samo zabójstwo siostry Ł. S. przez oskarżoną stanowi tak poważną przeszkodę dla odzyskania tych więzi, że kwestia treści wyjaśnień oskarżonej, jawi się jako drugorzędna. Po drugie, treść wyjaśnień oskarżonej zdeterminowana była taką a nie inną sytuacją procesową i bardzo ograniczonymi możliwościami przeciwstawienia się dowodom obciążającym. Sposób obrony oskarżonej, co należy podkreślić, nie narażał Ł. S. z uwagi na jego wiek na żadną odpowiedzialność prawną.

Prokurator zachowanie oskarżonej, która krytycznego dnia wezwała pogotowie ratunkowe, stara się interpretować jako podyktowane wyłącznie strachem oskarżonej bardziej zainteresowanej ochroną własnej osoby niż ratowaniem życia swojej córki. Przekonanie Sądu odwoławczego, że oskarżonej towarzyszył rzeczywisty zamiar ratowania życia swojej córki, oparte jest w dużej mierze na bezpośrednim zapoznaniu się z zapisem rozmowy telefonicznej z dnia 9 stycznia 2018 roku pomiędzy oskarżoną a dyspozytorem centrum ratownictwa. W nagraniu tym nie sposób dopatrzeć się (usłyszeć) jakichkolwiek elementów teatralności i pozorowania autentycznie przeżywanych przez oskarżoną emocji. Nie przecząc okoliczności, że od samego początku towarzyszyły oskarżonej działania obronne, twierdzenie, że ochrona własnej osoby stanowiła dominujący czynnik zachowania oskarżonej, jawi się jako względnie dowolna hipoteza. Przeczy jej zwłaszcza niezwłoczność wezwania pomocy. Niezwłoczność, która znajduje potwierdzenie nie tylko w relacji Ł. S., ale również w okoliczności, iż obrzęk wywołany urazem głowy L. P. (1), nie został dostrzeżony przez lekarza pogotowia ratunkowego w mieszkaniu oskarżonej, ale stał się widoczny dopiero po przewiezieniu dziecka do szpitala.

Uzasadnienie konieczności zaostrzenia wymierzonej oskarżonej kary faktem braku skruchy i żalu po stronie oskarżonej w żadnej mierze nie zasługuje na uwzględnienie. Oskarżyciel nie przeczy co prawda uprawnieniu oskarżonej do nieprzyznawania się do zarzucanego jej czynu, niemniej powołując

<p>tego rodzaju argumentu w sposób trudny do zaakceptowania rozmywa granice pomiędzy okolicznościami łagodzącymi a obciążającymi. W istocie z faktu niewystąpienia w sprawie okoliczności łagodzącej w postaci przyznania się oskarżonej do winy wysnuwa wnioski odnoszące się do konieczności zaostrenia kary. Zabieg taki uznać należy za niedopuszczalny. Powołanie się na tego rodzaju argument powodować może wrażenie rzeczywistej nieefektywności prawa do obrony i rodzić może u osób potencjalnie oskarżonych przekonanie, że nieprzyznanie się do winy grozi zaostreniem poziomu represji karnej w przypadku skazania.</p>		
Wniosek		
o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej M. P. (1) p za czyn przypisany jej w punkcie 1 wyroku - kary dożywotniego pozbawienia wolności oraz orzeczenia wobec niej kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
brak uchybienia wskazanego w zarzucie		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Skazanie oskarżonej M. P. (1) za czyny z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k., rozstrzygnięcie o karze za czyn z art. 207 § 1 k.k. rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz o kosztach procesu</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Brak we wskazanym zakresie uchybień podniesionych w środkach odwoławczych oraz uchybień podlegający uwzględnieniu z urzędu przez sąd odwoławczy niezależnie od kierunku, granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.(art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art., 455 k.p.k.)</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Kara orzeczona za czyn z art. 148 § 1 k.k., rozstrzygnięcie o karze łącznej oraz ograniczenie prawa oskarżonej do możliwości skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Orzeczenie wobec oskarżonej kary 15 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 k.k.w. miejsce kary 25 lat pozbawienia wolności nastąpiło z powodów opisanych w sekcji 3.4 oraz 3.6. Zmiana ta w konsekwencji musiała skutkować nowym rozstrzygnięciem w przedmiocie kary łącznej. Orzekając nową karę łączną 15 lat pozbawienia wolności zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w granicach wynikających z treści art. 86 § 1 k.k. Sąd odwoławczy oparł się na</p>	

przepisach kodeksu karnego obowiązujących do 24 czerwca 2020 roku, uznając te przepisy za względniejsze dla oskarżonej, skoro w przeciwieństwie do aktualnego brzmienia art. 86 § 1 k.k. pozwalały na orzeczenie kary łącznej w wysokości najsurowszej z kar podlegających połączeniu. Orzekając karę łączną przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, tj. w wysokości odpowiadającej najsurowszej karze jednostkowej podlegającej łączeniu, Sąd odwoławczy, kierował się względnie bliskim związkiem przedmiotowym pomiędzy czynami, za które orzeczono kary jednostkowe. Bliskość ta wynika z nieznacznego odstępu czasu pomiędzy czynami, jedności miejsca, faktu, że oba przestępstwa popełnione zostały na szkodę członków rodziny oskarżonej. Wobec istotnej różnicy w wysokości kar jednostkowych wynikającej z faktu, że stopień społecznej szkodliwości jednego z czynów jest istotnie większy, w przekonaniu Sądu odwoławczego dla podsumowania całości bezprawia i szkodliwości społecznej obu przypisanych oskarżonej czynów, wystarczające jest orzeczenie kary łącznej w wysokości 15 lat. Potrzeby związane z realizacją celów indywidualno-prewencyjnych, jak też ogólnoprewencyjnych kary nie wskazują na zasadność orzeczenia kary łącznej w wysokości przekraczającej 15 lat. Z uwagi na i tak bardzo długi, wieloletni okres odbywania przez oskarżoną kary pozbawienia wolności osiągnięcie celów zapobiegawczych kary w stosunku do osoby oskarżonej nie wymaga wydłużenia jej pobytu w zakładzie karnym na okres przekraczający 15 lat.

W myśl art. 77 § 2 k.k. Sąd odwoławczy uznając, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, wyznaczył surowsze ograniczenie możliwości skorzystania przez oskarżoną z warunkowego przedterminowego zwolnienia. Potrzeba takiego ograniczenia wynika z konieczności odzwierciedlenia wyjątkowego, bardzo wysokiego stopnia winy oskarżonej i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu z art. 148 § 1 k.k., jak też z uwagi na konieczność zapewnienia orzeczonej karze efektywnego, realnego oddziaływania zapobiegawczego na osobę oskarżonej. Ustalone w toku postępowania właściwości oskarżonej, w szczególności cechujący ją opór przed działaniami zmierzającymi do zmiany jej nagannych zachowań, świadczą o potrzebie odsunięcia w czasie możliwości skorzystania przez nią z środka probacyjnego. Za takim rozstrzygnięciem przemawiały również względy ogólnoprewencyjne. Wyjątkowy charakter zbrodni przypisanej oskarżonej wynikający z faktu pozbawienia życia 4

miesięcznej córki, w sytuacji motywacyjnej drastycznie nieadekwatnej do podjętego przez oskarżoną działania, przy braku przesłanek do orzeczenia kar eliminacyjnych pozbawienia wolności, wymagał odbiegającego od standardu ukształtowania orzeczenia o karze w sposób, który ma szansę pozytywnie wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, utwierdzając w nim przekonanie, że popełnienie wyjątkowo ciężkiego przestępstwa spotyka się z wyjątkowo surową represją.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Wobec złożenia przez ustanowionego z urzędu obrońcę oskarżonej oświadczenia, że jego wynagrodzenie nie zostało pokryte w całości ani w części uwzględniono wniosek adw. T. W. zasądzając na jego rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości minimalnej stawki za obronę przed sądem apelacyjnym wskazanej w § 17 ust. 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.</p> <p>w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.) podwyższonej o kwotę podatku od towarów i usług zgodnie z § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia</p>
4.	<p>Mając na uwadze brak majątku oskarżonej, perspektywę spędzenia przez nią w zakładzie karnym wieloletniego okres i wynikające stąd ograniczenie w możliwości podjęcia pracy zarobkowej, jak też ciężący na oskarżonej obowiązek alimentacyjny wobec 2 dzieci, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że obowiązek zapłaty przez oskarżoną kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze byłby dla niej zbyt uciążliwy. Z tego powodu w myśl art. 624 § 1 k.p.k. z obowiązku oskarżona została zwolniona, zaś kosztami tymi obciążono Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS

SSA Iwona Hyla SSA Marek Charuza SSA Piotr Pośpiech

SSO del. Piotr Mika SSA Piotr Filipiak

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze za czyn z art. 148 § 1 k.k.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej M. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przypisane przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § k.k. oraz alternatywnie kwalifikacja prawna czynu przypisanego jako czyn z art. 148 § 1 k.k., jak też kary orzeczone za oba przestępstwa		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana